

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **O. N.**, zast. Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2019, č. j. MPSV – 2019/12536-923, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2020, č. j. 18 Ad 15/2019 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Petrovi Miketovi, advokátovi se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 9. 9. 2014 podal žádost o přiznání příspěvku na mobilitu od 1. 9. 2014, kterou Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítl rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č. j. 1056529/16/OT. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 10. 1. 2017, které však Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) zrušil rozsudkem ze dne 27. 7. 2017, č. j. 18 Ad 3/2017 - 35; kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 30. 10. 2018, č. j. 9 Ads 254/2017 - 22. Žalovaný následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2019 změnil rozhodnutí správního orgánu

I. stupně a rozhodl tak, že příspěvek na mobilitu žalobci nenáleží od 1. 9. 2014 (výrok I.), ale od 1. 12. 2016 do 28. 2. 2017, a to ve výši 400 Kč měsíčně (výrok II.).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke krajskému soudu, v níž namítl, že mu měl být příspěvek na mobilitu přiznán od 1. 9. 2014, neboť od tohoto data splňuje podmínky pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“. Pokud by měl průkaz ZTP žalobci náležet až od 1. 1. 2016, rozhodnutí je přesto nezákonné, neboť jím byl žalobci přiznán příspěvek pouze na dobu tří měsíců. Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Žalobci byl od 1. 9. 2014 přiznán nárok na průkaz TP, nárok na průkaz ZTP mu vznikl teprve 1. 12. 2016, a proto měl nárok na příspěvek na mobilitu teprve od tohoto dne. Příspěvek na mobilitu byl žalobci přiznán správně pouze od 1. 12. 2016 do 28. 2. 2017, neboť od 1. 3. 2017 mu byl příspěvek na mobilitu trvale přiznán jiným rozhodnutím vydaným na základě nové žádosti. Žalovaný tudíž neměl jinou možnost než mu přiznat příspěvek pouze na zmíněné tři měsíce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Zrekapituloval průběh řízení a namítl, že ke dni vydání rozhodnutí o přiznání příspěvku na mobilitu mu již náležel průkaz ZTP, a to s účinností od 1. 1. 2016. Jeho postižení je však neměnné a takového charakteru, že by mu měl být průkaz ZTP, a tedy i příspěvek na mobilitu, přiznán již od 1. 1. 2014. Proti rozhodnutí, kterým mu průkaz ZTP s účinností od 1. 1. 2014 přiznán nebyl, stěžovatel také podal žalobu, ta však byla odmítnuta pro opožděnost, neboť mu rozhodnutí bylo doručeno v době, kdy byl v lázních. Příspěvek mu dále nemohl být přiznán pouze od 1. 12. 2016 do 28. 2. 2017 s odůvodněním, že od 1. 3. 2017 mu byl přiznán jiným rozhodnutím. Řízení o žádosti o přiznání příspěvku od 1. 3. 2017 totiž mělo být přerušeno až do skončení řízení o dřívější žádosti, která vedla k vydání nyní napadeného rozhodnutí. Pokud se tak nestalo, je rozhodnutí o přiznání příspěvku od 1. 3. 2017 nezákonné.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel namítá, že mu měly být průkaz ZTP a příspěvek na mobilitu s ohledem na jeho zdravotní stav přiznány již od 1. 1. 2014. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb.,

pokračování

o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poskytování dávek.“), má nárok na příspěvek na mobilitu osoba, která má, mimo jiné, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem ZTP nebo ZTP/P. Jak NSS rozvedl v rozsudku č. j. 9 Ads 254/2017 - 22, je nutné „*mít nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením, tedy je nutné splňovat hmotněprávní podmínky pro jeho přiznání (viz § 34 odst. 1, 3 a 4 zákona o poskytování dávek) a o tento průkaz požádat (§ 35 odst. 5 zákona o poskytování dávek). V řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením se pak naplnění těchto podmínek ověřuje. Pokud je v tomto řízení prokázáno splnění podmínek zpětně k prvnímu dni v měsíci, ve kterém si žadatel o průkaz požádal, je doba nároku na průkaz stanovena podle § 35 odst. 5 zákona o poskytování dávek k tomuto dni. Tímto je splněna i podmínka 3) – přiznání průkazu. V případě splnění všech podmínek vzniká žadateli nárok na příspěvek na mobilitu ze zákona, a to dnem splnění podmínek (§ 14 odst. 1 zákona o poskytování dávek). Dle § 14 odst. 2 zákona o poskytování dávek vzniká nárok na výplatu příspěvku na mobilitu splněním podmínek a podáním žádosti o přiznání dávky.*“

[9] Správní orgány v nyní projednávané věci vycházely z toho, jak bylo o nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením rozhodnuto správním orgánem v jiném řízení. Průkaz ZTP byl stěžovateli rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 3. 2017, č. j. 240353/17/OT, přiznán k 1. 12. 2016 (nikoli již k 1. 1. 2016, jak stěžovatel uváděl v kasační stížnosti a žalobě). Pokud byla stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí o přiznání nároku na průkaz ZTP odmítnuta a toto rozhodnutí nebylo ani v jiném řízení zrušeno, presumuje se jeho správnost (např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS). Správní orgány neměly v nyní projednávané věci pravomoc posoudit stěžovatelův nárok na průkaz ZTP samy odlišně, tedy například dospět k závěru, že stěžovatel hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na průkaz ZTP splňoval již od 1. 1. 2014. Proto nepochybily, pokud mu příspěvek na mobilitu přiznaly k 1. 12. 2016, a nikoliv ke dni, od kterého měl žalobce nárok na zmíněný průkaz dle svého přesvědčení. Ke zkoumání, zda bylo odmítnutí zmíněné žaloby pro opožděnost v souladu se zákonem či nikoliv, nemá NSS v tomto řízení pravomoc.

[10] Nelze přisvědčit ani námitce, že bylo přiznání příspěvku napadeným rozhodnutím žalovaného nezákonně omezeno na období od 1. 12. 2016 do 28. 2. 2017. Podle § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, lze přiznat totéž právo pouze jednou (tzv. překážka věci rozhodnuté). Stěžovatel splňoval podmínky pro přiznání nároku na příspěvek od 1. 12. 2016. Původní rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017 bylo krajským soudem zrušeno, v důsledku čehož žalovaný o žádosti rozhodoval znova v situaci, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o nové stěžovatelově žádosti o přiznání příspěvku na mobilitu, a to rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 10. 4. 2017, č. j. 3127063/17/OT. Žalovaný proto v nyní projednávané věci neměl jinou možnost, než přiznat stěžovateli příspěvek na mobilitu pouze od 1. 12. 2016 do 28. 2. 2017, neboť od 1. 3. 2017 byl tento příspěvek stěžovateli přiznán jiným, již pravomocným rozhodnutím.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ovšem podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nelze přiznat náhradu nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, úrazového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

[13] Usnesením krajského soudu ze dne 6. 5. 2019, č. j. 18 Ad 15/2019 - 19, byl stěžovateli ustanoven zástupcem z řad advokátů Mgr. Petr Miketa, advokát se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava. Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti, přičemž hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát. NSS přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna se proto zvyšuje o částku odpovídající této dani. Celková odměna tedy činí částku ve výši 1 573 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu